

ROTTERDAMMER SCHRIJFT BOEK OVER SCHIETPARTIJ IN DE RIDDERHOF

'Een ander gezicht bij het drama'

Het inmiddels flink gerenoveerde winkelcentrum de Ridderhof in Alphen. FOTO AD

Ivo van Woerden: 'Te voorkomen is het niet.' FOTO MEULENHOF BOEKERIJ

ALPHEN • Rotterdammer Ivo van Woerden (33 jaar) gaf zijn vaste baan op om een boek te schrijven over het Ridderhofdrama in Alphen. Het resultaat van twee jaar lang interviews afnemen is nu klaar. Komende week ligt het eerste boek over de schietpartij in de winkel.

MARCO GERLING

Van Woerden wil met zijn boek naar eigen zeggen het drama een ander gezicht geven, in plaats van het gezicht van de dader. Dat doet hij door de ogen van mensen die nauw bij de gebeurtenissen op 9 april 2011 betrokken zijn geweest. Het werk is een reconstructie van de aanloop naar het Ridderhofdrama, de gebeurtenis zelf en de gevolgen van het schietincident.

De auteur is tevreden over het eindresultaat. „Het boek kijkt 360 graden rond. Naar slachtoffers, hulpverleners, journalisten, tv-uitzendingen. Een

dwarsdoorsnede van wat is gebeurd.”

De conclusie van Van Woerden na het schrijven? „Je kunt er alles aan doen om een drama als in de Ridderhof te voorkomen. Maar te voorkomen is het niet. Dit kan iedereen overal overkomen. Dat maakt dat dit ook zo dichtbij komt en waarom het mijn aandacht heeft getrokken. De vraag is hoe je hier mee omgaat. Dat heb ik geprobeerd te beschrijven in het boek, op basis van zo'n 75 gesprekken met mensen.”

Door het schrijven is Van Woerden naar eigen zeggen nauw betrokken geraakt bij Alphen. Hij kende Alphen alleen van Archeon en Avifauna en bezocht het winkelcentrum

Ivo van Woerden

'Ik hoop dat de rapporten alsnog openbaar worden'

voor het eerst vier dagen na de schietpartij. Als redacteur schreef hij voor HP/De Tijd een reportage en raakte hij meer betrokken. Uiteindelijk besloot hij ontslag te nemen en het boek te schrijven. „Ik ben zelfs gaan dromen van Alphen. Steeds kwam er door alle interviews een stuk van de puzzel bij.”

Wat hem vooral opgevallen is tijdens alle gesprekken met mensen, is het onbegrip

onder betrokkenen over het gebrek aan openheid. Niet alleen de politie zou volgens hen meer inzage moeten geven maar ook GGZ-instelling Rivierduinen, waar Tristan onder behandeling was. Net als de ouders van de dader, die Van Woerden zelf ook alleen via de mail sprak.

Toch hoopt de auteur dat mensen door zijn boek geholpen worden om nu een totaalbeeld te krijgen van alle gebeurtenissen. „Als ik dat bij één lezer bereik, dan is het boek voor mij al geslaagd.” Daarnaast hoopt hij vooral dat *Het drama van Alphen* instanties aanzet tot meer openheid. Niet alle door Van Woerden aangetroffen informatie is volgens hem openbaar gemaakt. „Tot dat verandert blijven er altijd vragen bestaan rond het schietincident. Ik hoop dat instanties nu besluiten om rapporten openbaar te maken.”

„Ik heb geprobeerd geen oordeel te vellen, door alle kanten te laten zien.” Maar dat wil zeker niet zeggen dat alle interviews en het schrijven hem onberoerd hebben gelaten. „Ik heb veel met de menselijke kant van het nieuws. Daarom heb ik ook voor dit boek gekozen. Dicht bij de mensen die dit is overkomen. Het verhaal van de zoon van Frans Deutekom bijvoorbeeld. Dat raakt mij. Hij plaatste een foto van zijn overleden vader en zei dat hij hem zo een gezicht wilde geven.”

Het drama van Alphen € 18,95, 9789029088718. Vanaf 5 maart verkrijgbaar.

'Ga weg!' roept Ester bezwerend

De lange, slanke Ester Brookman bespiedt de donkere parkeergarage.

Ze hoopt dat haar man Bauke Witte gewoon in hun auto is gaan zitten. Misschien heeft hij de muziek wel heel hard aanstaan, zoals hij wel vaker doet. Misschien heeft hij niet eens in de gaten gehad wat er net is gebeurd, denkt ze hoopvol. Bijna op de tast baant ze zich een weg door de belemmerende ruimte. Maar als ze bij hun zwarte Audi komt, is die leeg. Waar kan hij zijn?

Ze hadden samen boodschappen gedaan bij supermarkt C1000 en Bauke zou alleen de volle tassen in de achterbak zetten. Zij zou vast naar Albert Heijn lopen om nog de laatste benodigdheden voor een uitgebreide lunch te kopen en ze hadden afgesproken om elkaar daar weer te ontmoeten.

Ze had Bauke nog de roltrap op zien gaan die vanaf het centrale plein van winkelcentrum de Ridderhof naar de parkeergarage leidt en ze was de winkelgang in gebedend richting Albert Heijn, die zich aan het einde bevindt.

Bij de supermarkt stonden gele en roze tulpen buiten voor het koopgrage zaterdagpubliek. Voor de ingang nam Ester nog even de aanbiedingen in het foldertje door. Plotseling kwamen mensen met

ogen als schoteltjes door het gangpad op haar afgerend. Ze gilden en er ontstond paniek. Ze zag een jongen met een korte zwarte jas en een grijs-witte camouflagebroek aan het eind van het gangpad verschijnen. Ester had geen tijd om haar ogen te geloven. Hij had een enorm wapen vast en schoot haar kant op. 'Ratatatata.'

Ze was achter anderen aan gevlucht, de overvolle persoonsruimte van Albert Heijn in. Tot het voorbij was en ze weer naar buiten mocht. Ze nam een noodtrap om in de parkeergarage te komen. Nu staat ze voor de auto, maar

Bauke is nergens te bekennen. Vanuit haar ooghoek ziet ze de glazen deuren die toegang bieden tot de roltrap. De trap waar ze bovenaan afscheid van elkaar hebben genomen. Daar wil ze heen.

Dat hebben ze afgesproken: als

we elkaar kwijt raken, altijd teruggaan naar de laatste plek waar we samen waren. Ze loopt op de roltrap af. De deuren schuiven open. Ester stapt op de lopende band die haar naar boven brengt. De glimmende

zijanten zijn besmeurd met bloed. Ze heeft er nauwelijks oog voor.

Boven aan de roltrap ligt een bergje gruis met glasscherven dat

zich door de beweging van de lopende band daar ritselend heeft verzameld. Ze stapt eroverheen en kijkt het winkelcentrum in. Nog altijd niet het vertrouwde gezicht van Bauke, met zijn rossige haar en zijn scherpe pretogen. Wat nu? Mensen liggen op de grond. Vaag registreert ze de stampende en opzweepende muziek, bedoeld voor de begeleiding van een modeshow later die middag. De stoelen stonden al klaar maar zijn omgevallen en liggen schots en scheef op de grond.

KOGELHULZEN

Ester ziet eiergruis, geplet fruit en pastasaus afkomstig uit in de haast achtergelaten en vertrapte boodschappentassen. Hier en daar ligt een schoen. De vloer is verder bezaaid met metalen kogelhulzen. In het gangpad ligt een wapen dat ze op een mitrailleur vindt lijken.

Ze besluit Bauke te gaan zoeken. 'Misschien heeft hij het verkeerd begrepen en staat hij bij de Etos te wachten?' hoopt Ester tegen beter weten in. Ze vindt hem daar

niet. 'Hij is vast naar de boekhandel gegaan,' denkt ze dan. Bauke houdt erg van lezen en laat zich graag verleiden door de boeken-top 10.

Maar bij de ako is hij ook niet. Ester ziet wel dat er voor de Hans Textiel twee mensen stil op de grond liggen. Ze probeert niet naar hun gezichten te kijken. Kan het Bauke zijn? Ze bedenkt ineens dat hij sportschoenen aanheeft, omdat ze net van de sport school zijn gekomen. Ze staart bevreesd naar de bewegingloze voeten. Gelukkig: geen gympen. Ester loopt verder. Er zijn meer mensen aan het zoeken.

'Hé, kan die muziek uit?' hoort ze iemand vragen.

Een vrouw spreekt haar aan: 'Was jij je moeder kwijt?'

'Nee,' zegt Ester. 'Ik zoek mijn man. Hij is lang.' Waar kan hij toch zijn? Ze loopt terug naar de roltrap. Mannen, vrouwen en kinderen willen met de lopende band naar boven om boodschappen te doen. Niemand weet nog wat hier is gebeurd. 'Ga weg!' roept Ester bezwerend. Maar dat is tegen dovemansoren.

Cover van het boek. FOTO UIT-GEVERIJ MEULENHOF